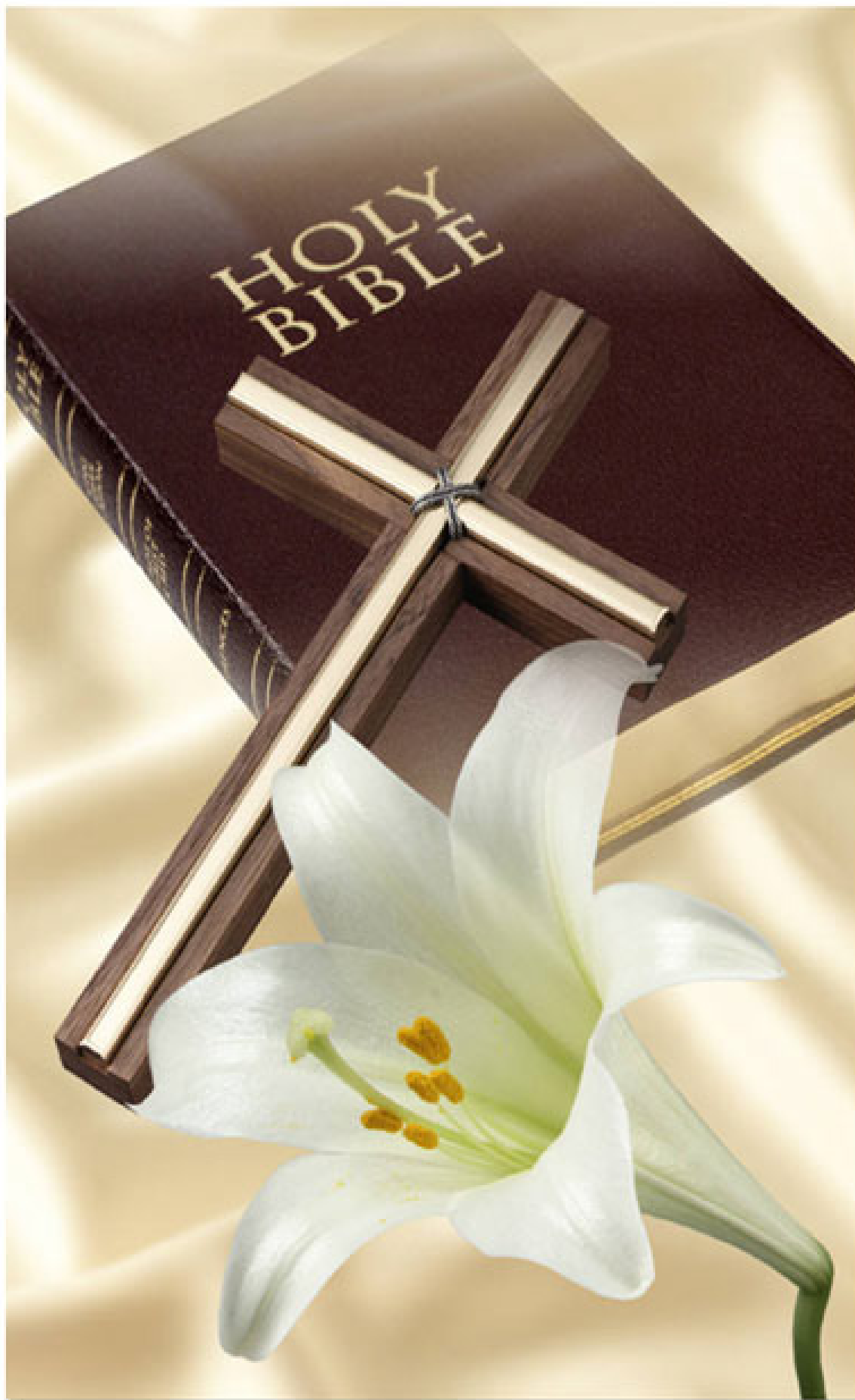
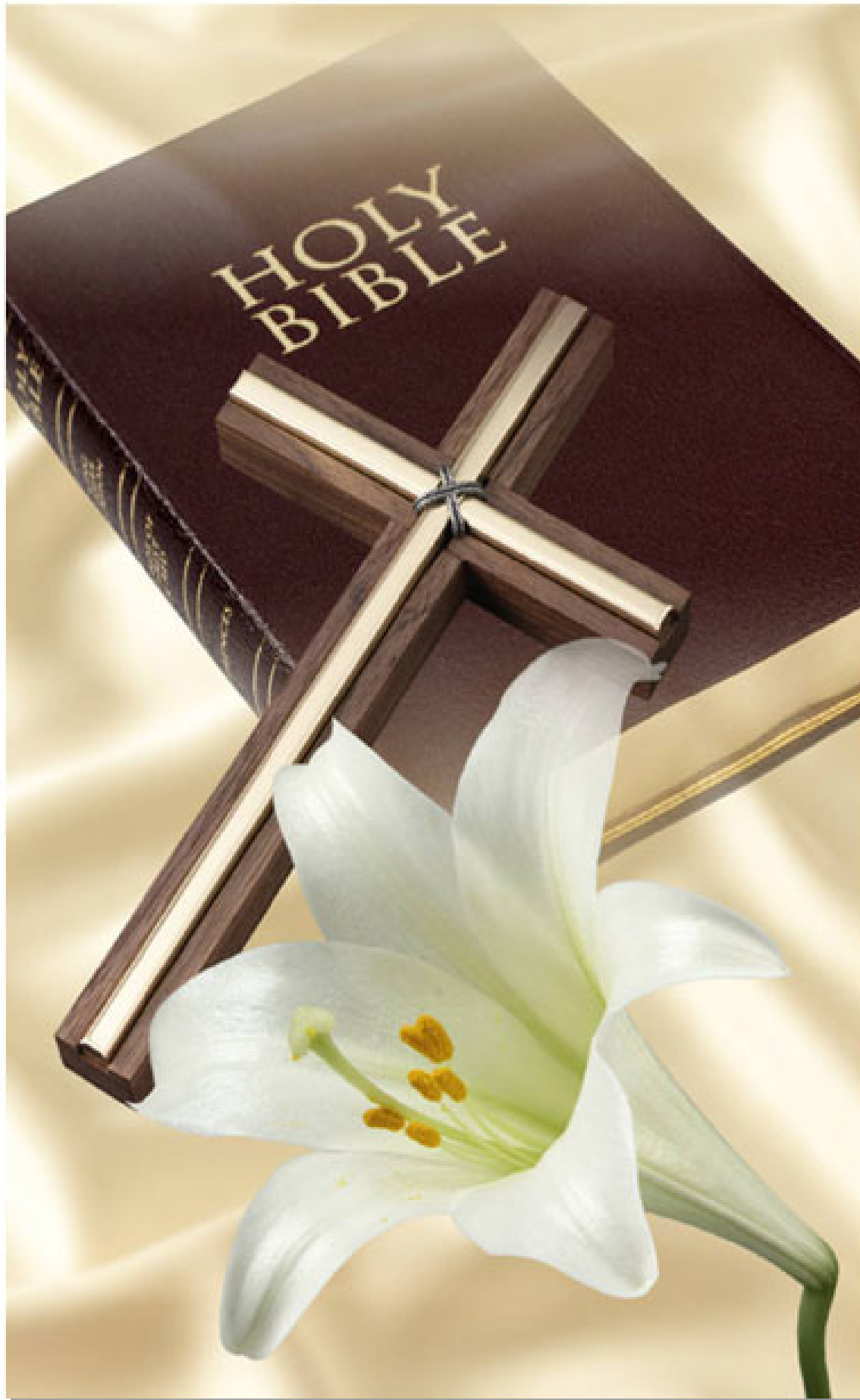

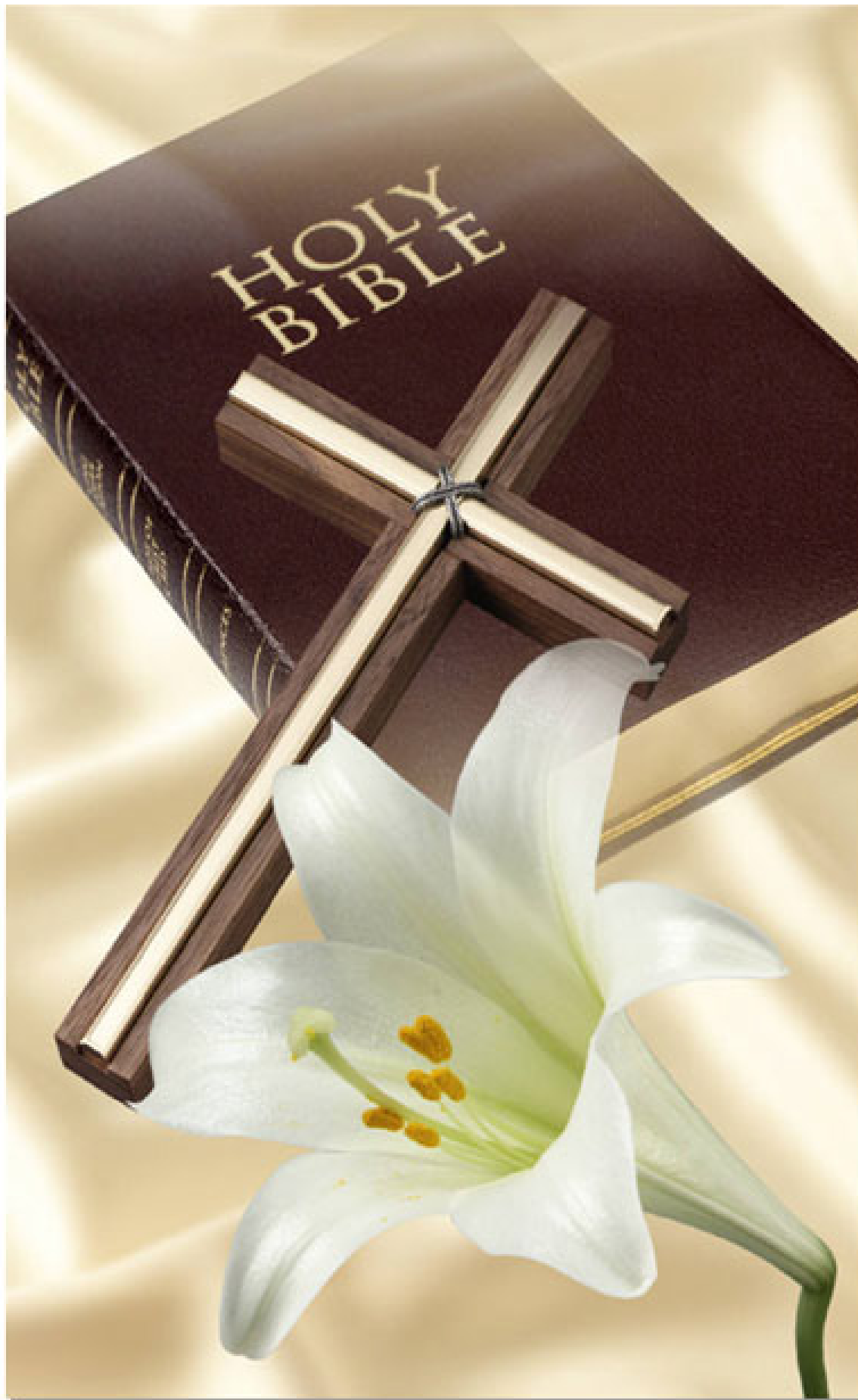

100 maldy neturintiems laiko

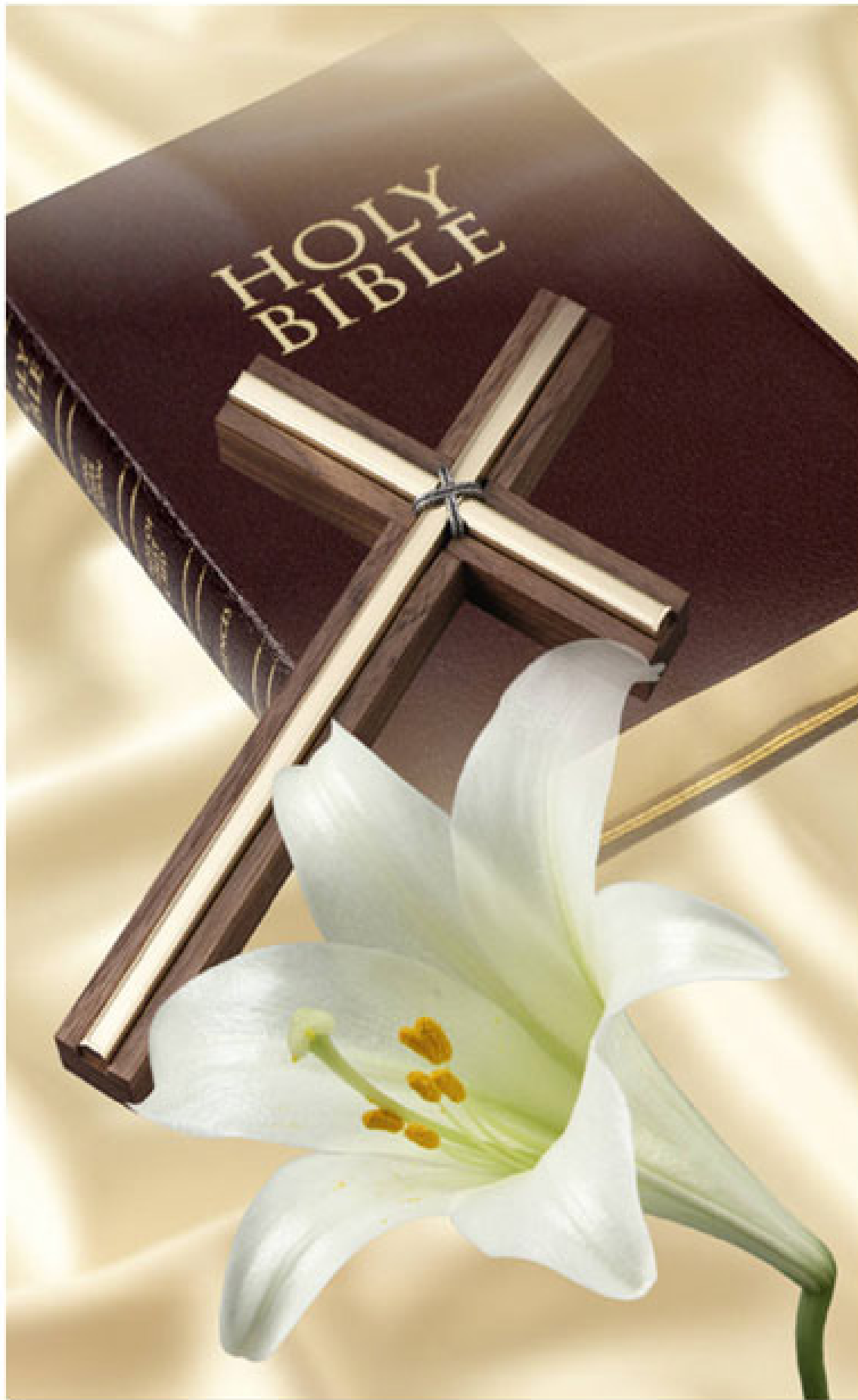
Maldos turintiems vaiku

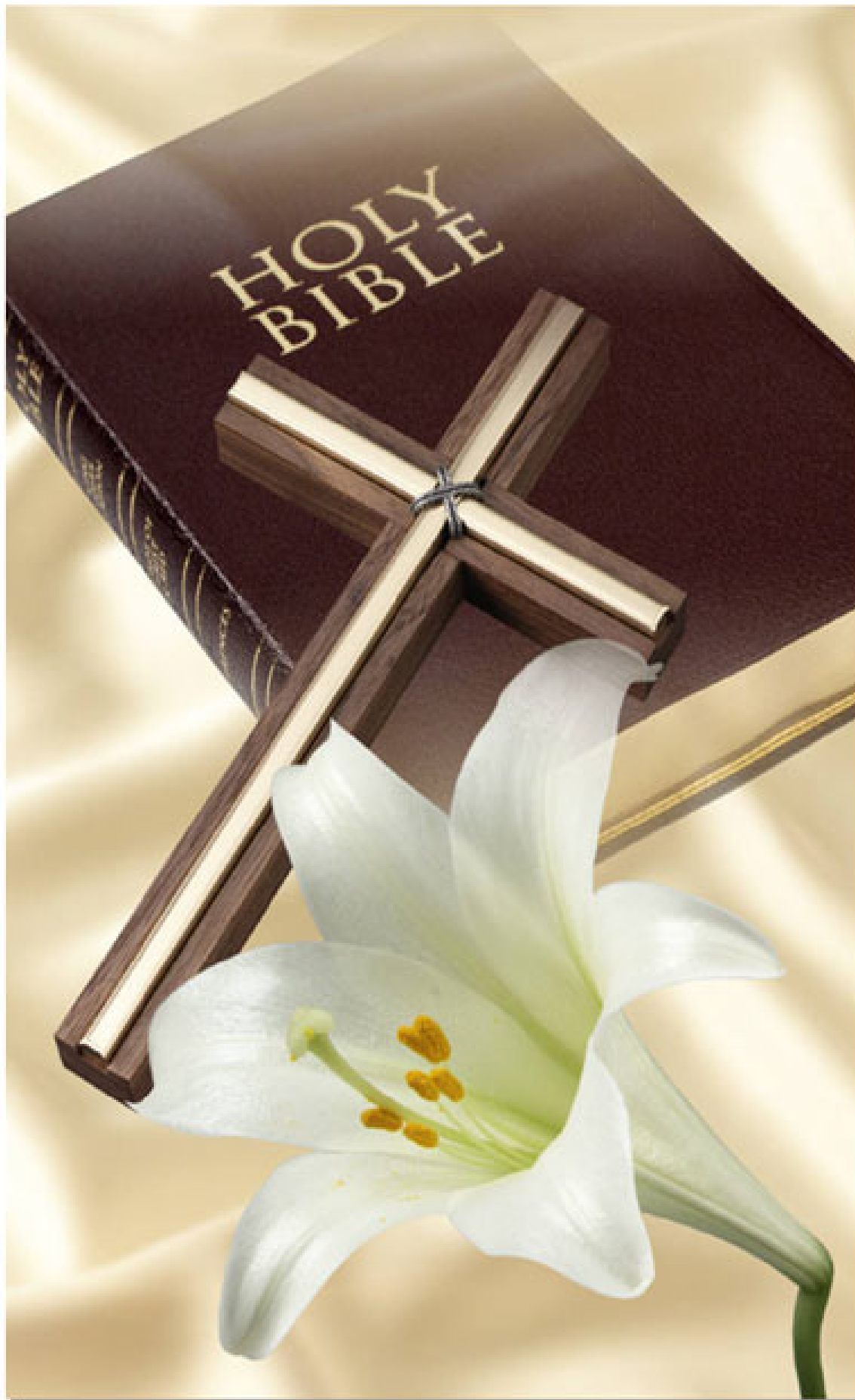
- Man gimė vaikas!
- Devynis mėnesius mes buvome viena – neatskiriami.
- Devynis mėnesius mes alsavome tuo pačiu, mūsų širdys plakė vienu ritmu. Ir štai... jis gimė. Jis nebėra mano dalis. Mano vaikas man nebepriklauso.
- O aš gimdydama jaučiausi turbūt taip pat, kaip ir Tu, mano Dieve, kai įpūtęs gyvybės minkštam, Tavo pirštų klausančiam moliui, pamatei, kaip jis atgijo ir išsprūdo Tau iš rankų. Tokia pati stulbinanti netekimo nuostaba, tarsi praradus nekaltbę.
- Taip, mano vaikas man nebepriklauso.
- Ir kaip Dievas, mane sukūręs, suteikė man laisvę, galimybę laisvai rinktis ir atsakomybę už savo gyvenimą, taip ir aš turiu ugdyti savo vaiką laisvą, turiu atsisakyti nuosavybės teisių į jį. Kaip Dievas man parodė kelią, taip ir mano užduotis nukreipti savo kūdikį. Ne daugiau.

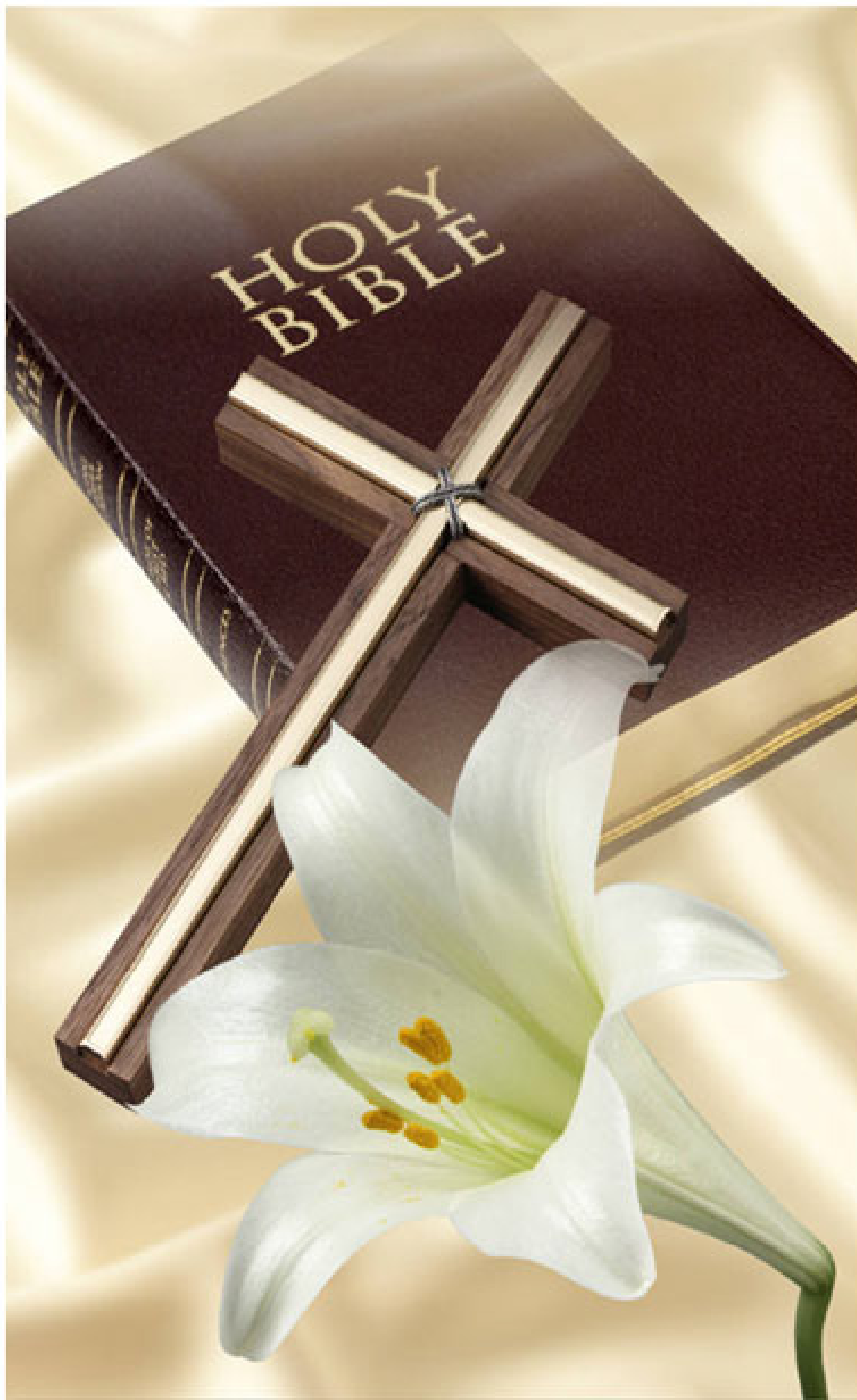
- Noriu paliesti savo kūdikį.
- Suimti jo kojtę dviem pirštais ir pavaizduoti šokį. Paglostyti bambelę, kuri mus jungė, ir išgirsti, kaip jis prajunka.
- Noriu ištiesti jam pirštą, kad suspaustų, ir smiliaus pagalvėle glostyti jam skruostą. Noriu suvaidinti, kad įkalinu jį glėbyje, o paskui juokdamasi paleidžiu laisvėn. Noriu paliesti jo šviežutėlę šilkinę odą, savo kūrinį. Kai mano gyvybės siūlas nutrūks, užmerksiu akis ir tada atsigaus mano rankos ir suvirpės nuo prisiminimų. Pirštų galiukai atgys, o delnai vėl jį *pajus* kaip anuomet.
- Kai tokia akimirka ateis, norėčiau, Viešpatie, pasakyti, kad mokėjau gerbti savo vaiką taip, kaip gerbiu jį dabar: mažyti sutvėrimą, įteiktą man su didžiausiu pasitikėjimu.
- Sutvarkyk viską taip, kad keliaudama į amžinybę būčiau atidavusi viską, ką reikėjo atiduoti, atlikusi viską, ką reikėjo atlikti, ir tegu mus jungia žinojimas, kad vyko lygiaverčiai, tikri, vaisingi mainai.
- Žiūriu, kaip mano vaikas mataruoja kojytėmis, juokiasi, ir ūmai pradedu kuždėti pažado žodžius: „Mielas vaikute, aš tave auginsiu kaip Dievo vaiką.“

- Štai jis, mano vaikas, jau beveik suaugęs.
- Žvelgiu į jį, užsisklendusį savo mintyse, kuriose aš nebesu svarbiausia. Kur dingio vakarykštis vaikas?
- Laikui bėgant jis tolsta, palieka mane nuošaly tarsį seną nebereikalingą odą. Jis kviečiamas kitur. Kiti matys jo šypsenas, girdės prisipažinimus, žinos jo paslaptis...
- Viešpatie, atėjo jo laisvės metas: duok man jėgų jo nestabdyti. Ir nebijoti. Baimė užkrečiama, ir mano vaikas gali ją užsikrėsti. Labiausiai dabar reikalingas pasitikėjimas, nes kaip išmokysiu jį pasitikėti, jeigu pati to nemoku?
- Viešpatie, padaryk, kad pasitikėčiau. Nesvarbu, kad nesuvokiu, nesutinku. Viešpatie, padaryk, kad pasitikėčiau Tavimi, nes Tau geriau matyti...
- Paimk mane už rankos, kad Tavo vedama žengčiau žingsnį į šalį, nes šis gyvenimo kelias yra tikrai jo, mano sūnaus. Tau ir man, suokalbininkams, belieka jį mylėti.

- Išėjau išmesti šiukšlių.
- Kai pasisukau grįžti namo, išvydau juos anapus stiklinių durų, neįtariančius, kad juos matau, užsiėmusius savo reikalais.
- Savo vaikus.
- Manau, kad taip iš aukštybių mus mato mūsų mirusieji. Ir pajutau – neklauskite, kodėl – kad tas veriantis jų buvimas, juos jungiančios tylos grožis, tarpusavyje pasidalijamos naštos ... viskas yra Tavo darbas, Viešpatie.
- Tikroji, metams bėgant įsivyravusi harmonija, sutvirtinta daugybės kartu išspręstų problemų, sugebėjimo įveikti savanaudiškumą, didelės atidos, kurią iš pradžių skatino būtinybė ir kuri ilginiui virto įpročiu, išaugo iš tos dirvos, kurioje buvo pasėtas Tavo žodis, Viešpatie.
- Patikiu juos Tau visiškai pasitikėdama Tavimi. Iš Tavęs semiuosi jėgų įveikti visus sunkumus, visus negerumus. Tai, tiesą sakant, Tavo nuopelnas. Ir aš Tau dėkoju už ramybę, kuria mus palaiminai.

www.pakuonioparapija.lt

- Esame sielos žemiškais drabužiais. Mūsų žemiškieji apdarai – ne tik nešiojami drabužiai – tai mūsų kūnas, išorė. Į juos pernelyg dažnai sutelkiame dėmesį.
- Siela yra *anapus* drabužių, mūsų žydrų ar juodų akių, šviesios ar tamsios odos, viso to, kaip atrodome, ką galima pamatyti ir paliesti.
- Viešpatie, padėk man prabilti į savo vaiko sielą: nerimauju dėl jo žemiškųjų apdarų, jis paauglys, sutrikęs. Sumišimą maskuoja drabužiais ir žalojančiais išoriniais ženklais. Dėl jų – tokių ryškių ir provokuojamų – aš nerimauju ir pakliūvu į spąstus, iš tiesų jis taip elgiasi tikrai todėl, kad nukreiptų dėmesį kitur.
- Viešpatie, noriu vėl priartėti prie savo vaiko: leisk matyti, kas slypi po išoriniais ženklais, kuriais jis dangstosi, padaryk, kad vienu žvilgsniu ir vienu žodžiu sugebėčiau nusigauti ten, kur mane kviečia jo siela, kur jai manęs reikia.